

Това е законъ. Човѣкъ трѣбва постоянно да се учи, да придобива знания.

Какво представя знанието? — Знанието е стремежъ на душата къмъ нѣщо. Земята се стреми къмъ слънцето. Момата се стреми къмъ момъка, а момъкътъ — къмъ момата. Значи, като се стреми къмъ слънцето, земята може да се уподоби на мома, която се стреми къмъ момъка. Колкото момата може да владѣе момъка, толкова и земята може да владѣе слънцето. По отношение на слънцето, земята е бебе. Слънцето е милионъ и половина пжти по-голѣмо отъ земята. Изобщо, никой никого не може да владѣе: нито земята може да владѣе слънцето, нито момата — момъка, или момъкътъ — момата. Когато говоримъ за любовта на хората, ние имаме предъ видъ тѣхнитѣ вътрешни отношения — отношения на души. Едно отъ качествата на любовта е, че тя дава животъ. Който не може да даде животъ, той не обича. Христосъ казва: „Азъ за това дойдохъ, да имъ дамъ животъ, и да го иматъ преизобилно“. Тѣй щото, говори ли ви нѣкой за любовь, а не ви дава животъ, ще знаете, че той не говори истината. Който има любовь въ себе си, той дава животъ на другитѣ и самъ не умира. Слънцето всѣки день изпраща животъ на земята. Значи, земята живѣе, благодарение на живота, който слънцето ѝ изпраща. Слънцето свѣти, благодарение на любовта, която земята има къмъ